

Книга Йоїла і Лаодикійська Церква адвентистів сьомого дня — Номер тридцять чотири

Jeff Pippenger
2026-01-27

Номер тридцять чотири

Щоб лунав голос у пустелі, потрібна пустеля. У липні 2023 року почав лунати голос, який засвідчував, що Лев з коліна Юдиного тоді розпечатував об'явлення про Себе, як це викладено в першому розділі Книги Об'явлення. Розчарування, що сталося в суботу, 18 липня 2020 року, розпочало три з половиною дні одинадцятого розділу Об'явлення, які завершилися в суботу, 30 грудня 2023 року. Тієї суботи Future for America вперше від липня 2020 року публічно виступила на зустрічі в Zoom.

Від того моменту Одкровення Ісуса Христа поступово розкривається. Воно розпочалося з одкровення слова «істина», яке згодом було розпізнане як таке, що становить структуру з трьох щаблів, окреслених першою, тринадцятою і двадцять другою літерами єврейського алфавіту, які, будучи поєднані, утворюють слово «істина». Три щаблі, представлені у структурі слова «істина», становили давню істину, поміщену в новий контекст.

Протягом багатьох років ми показували, що три ступені — двір, Святе місце і Святе Святих — є паралельними трьома діями Святого Духа: Він викриває щодо гріха у дворі, являє праведність у Святому місці і звершує суд у Святому Святих. Ми встановили, що ці три ступені проявляються у всьому Божому Слові, однак усі ці розуміння були увиразнені в межах рамкової структури «істини» станом на 2023 рік. Взяття давньої істини й уміщення її в нову рамкову структуру істини — це те, що чинить Христос, поступово розпечатуючи Своє Слово. «Пустеля», що завершилася 2023 року, репрезентує пророчий «час кінця», коли з пророцтва знімається печать. Цим пророцтвом є об'явлення Ісуса Христа, який є «Істиною».

За часів Спасителя юдеї так укрили дорогоцінні перлини істини мотлохом традицій і байок, що стало неможливо відрізнити істинне від фальшивого. Спаситель прийшов, щоб розчистити сміття забобонів і довго плеканих помилок та вставити перлини Слова Божого в оправу істини. Що зробив би Спаситель, якби тепер прийшов до нас, як тоді до юдеїв? Йому довелося б виконати подібну працю, розчищаючи мотлох традицій і обрядів. Юдеї були дуже стривожені, коли Він робив цю працю. Вони втратили з поля зору первісну Божу істину, але Христос знову відкрив її. Наша праця — звільнити дорогоцінні істини Божі від забобонів і помилок. Яка велика праця доручена нам в Євангелії! Review and Herald, 4 червня 1889 р.

«Це — наша праця: звільнити дорогоцінні істини Божі від забобонів та омани», і «закріпити коштовності Божого Слова в обрамленні істини». У 2023 році Господь запровадив

обрамлення істини — у структурі, представленій словом «істина». Це обрамлення висвітлює «первісні» істини «Божі».

"Пил і сміття омани поховали дорогоцінні перлини істини, але Господні працівники можуть відкопати ці скарби, щоб тисячі дивилися на них із захопленням і трепетом. Ангели Божі будуть поруч із покірним працівником, даруючи благодать і божественне просвітлення, і тисячі будуть спонукані молитися разом із Давидом: 'Відкрий мені очі, щоб я побачив дивні речі з Закону Твого.' Істини, які віками були невидимі й знехтувані, спалахнуть із осяяних сторінок святого Божого слова. Церкви загалом, які чули, відкинули й потоптали істину, чинитимуть ще безбожніше; але 'мудрі', ті, що щирі, зрозуміють. Книга відкрита, і слова Божі сягають сердець тих, хто прагне знати Його волю. На гучний клич ангела з неба, який приєднується до третього ангела, тисячі прокинуться від заціпеніння, що тримало світ віками, і побачать красу та цінність істини." Review and Herald, 15 грудня 1885 р.

«Господні робітники», які є «мудрими» і «чесними», «зрозуміють» і «відкриють» «скарби, щоб тисячі споглядали їх із захопленням і благоговінням». На жаль для лаодикійського адвентизму, не вони прокидаються зі свого заціпеніння на гучний клич третього ангела, бо це є недільний закон, і для адвентизму це надто пізно, щоб пробудитися. Робітники одинадцятої години пробуджуються зі свого «заціпеніння» «на гучний клич ангела, який приєднується до третього ангела», під час недільного закону, що невдовзі настане. Від 2024 року «істини, які віками були невидимі й знехтувані», спалахують «із осяяних сторінок Божого святого слова».

В Ісаї 22:22 Еліякіму дано ключ, а в Матвія 16 Петрові дано ключі від царства.

І ключ дому Давида покладу на його плече; тож він відчинить, і ніхто не зачинить; і він зачинить, і ніхто не відчинить. Ісаїя 22:22.

«Ключ» дано Філадельфії, бо це єдине інше місце в Писанні, де згадується ключ для відчинення й зачинення.

І ангелові церкви у Філадельфії напиши: Так говорить Святий, Істинний, Той, Хто має ключ Давида, Хто відчиняє, і ніхто не зачинить; і зачиняє, і ніхто не відчинить: Я знаю твої діла: ось Я поставив перед тобою відчинені двері, і ніхто не може їх зачинити, бо ти маєш небагато сили, і зберіг Моє слово, і не відрікся від Мого імені. Об'явлення 3:7, 8.

Під час останньої зустрічі з прискіпливими юдеями Христос поставив запитання, на яке юдеї не спромоглися дати відповідь.

Коли ж фарисеї зібралися разом, Ісус запитав їх, кажучи: Що ви думаєте про Христа? Чий Він син? Вони кажуть Йому: Син Давидів. Він каже їм: Як же тоді Давид у Дусі називає Його Господом, кажучи: "Сказав Господь Господеві моему: Сядь праворуч Мене, доки не покладу ворогів Твоїх підніжком для ніг Твоїх"? Отож, якщо Давид називає Його Господом, то як же Він йому син?

І ніхто не міг відповісти йому й слова, і від того дня ніхто вже не наважувався більше ставити йому запитань. Матвій 22:41–46.

Юдеї не могли зрозуміти пророчого зв'язку між Давидом та Христом, бо їм бракувало пророчих ключів для розуміння біблійної мови «рядок на рядок». Христос завершив Свою розмову з юдеями, виявивши, що їхня сліпота ґрунтувалася на їхній нездатності правильно розділяти Слово істини. Він вказав, що якби вони розуміли Мойсея, то зрозуміли б і Христа; але вони не розуміли Писання, які твердили, що обстоюють і обороняють.

«Ключ» «дому Давидового» було дано міллерітам, які були церквою Філадельфії. «Ключ» був реформаційним рухом, представленим образом відчинених і зачинених дверей. З 1798 до 1863 року міллеритський рух перейшов від досвіду Філадельфії до досвіду Лаодикії, водночас переходячи від руху до церкви. Двері відчинилися і двері зачинилися 19 квітня 1844 року; двері відчинилися і двері зачинилися 22 жовтня 1844 року; і двері відчинилися і двері зачинилися 1863 року.

Еліяким мав ключ, але Петрові було дано «ключі». Ключ у однині був зачиненими дверима 1844 року.

«Вчення про святилище було ключем, що розкрив таємницю розчарування 1844 року. Воно відкрило погляду цілісну, взаємопов'язану й гармонійну систему істини, показуючи, що Божа рука керувала великим адвентним рухом, і виявляючи теперішній обов'язок, коли висвітлювало становище та працю Його народу». Велика боротьба, 423.

Питання про святилище було ключем, який відчинив замкнені двері 1844 року, але й Петрові були дані ключі Царства.

Ісус відповів і сказав йому: Блаженний ти, Симоне, сину Йони, бо не плоть і кров відкрили це тобі, але мій Отець, що на небі. І я також кажу тобі: ти Петро, і на цій скелі я збудую мою церкву; і брами аду не здолають її. І дам тобі ключі Царства Небесного; і що ти зв'яжеш на землі, буде зв'язане на небі; і що ти розв'яжеш на землі, буде розв'язане на небі. Матвій 16:17–19.

Рядок за рядком, Філадельфія, остання завітна наречена, як представлена Петром, отримує ключ Давидового дому, а також ключі Царства Небесного. Ключ Давидового дому є останньою темою, з приводу якої Ісус мав справу з фарисеями.

Коли ж фарисеї зібралися разом, Ісус запитав їх, кажучи: Що ви думаєте про Христа? Чий Він син? Вони кажуть Йому: Син Давидів. Він каже їм: Як же тоді Давид у Дусі називає Його Господом, кажучи: "Сказав Господь Господеві моему: Сядь праворуч Мене, доки не покладу ворогів Твоїх підніжком для ніг Твоїх"? Отож, якщо Давид називає Його Господом, то як же Він йому син?

І ніхто не міг відповісти йому й слова, і від того дня ніхто вже не наважувався більше ставити йому запитань. Матвій 22:41–46.

Тема про Давида та його Господа — саме з неї Петро розпочинає у день П'ятдесятниці в горниці, о третій годині. Тема, що зачинила двері діалогу між фарисеями та Христом, є тим ключем, яким Петро відчинив двері горниці у день П'ятдесятниці.

Бо Давид не вознісся на небеса; але сам говорить: Господь сказав Господеві моему: «Сядь праворуч мене, доки не покладу ворогів твоїх підніжком ніг твоїх». Отож нехай увесь дім Ізраїлів достеменно знає, що Бог учинив того самого Ісуса, якого ви розіп'яли, і Господом, і Христом.

А коли вони почули це, були вражені в серці і сказали Петрові та решті апостолів: Мужі-браття, що нам робити?

Тоді Петро промовив до них: Покайтеся, і нехай охреститься кожен із вас в ім'я Ісуса Христа на відпущення гріхів, і одержите дар Святого Духа. Бо обітниця ця — для вас і для дітей ваших, і для всіх, що далеко, — усіх, кого покличе Господь, Бог наш. І багатьма іншими словами він свідчив і напоумляв, кажучи: Спасайтеся від цього спотвореного роду. Тоді ті, які з радістю прийняли його слово, охрестилися; і того ж дня додалося до них близько трьох тисяч душ. Дії 2:34-41.

Петро мав ключі, щоб в'язати або розв'язувати, і коли він це робив, небо було в згоді з діянням Петра. Петро уособлює співдіяння Божества і людства, спрямоване на розпечатування істин Слова Божого. Коли ті істини розпечатаються, вони постають як знання.

За днів Христа ключ знання відібрали ті, хто мав би тримати його, щоб відчинити скарбницю мудрості у Писаннях Старого Заповіту. Равини та вчителі фактично зачинили Царство Небесне для убогих і страждених і залишили їх гинути. У Своїх повчаннях Христос не викладав їм одразу багато речей, щоб не спантеличити їхній розум. Він робив кожную думку чіткою й зрозумілою. Він не цурався повторення давніх і знайомих істин із пророцтв, якщо це служило Його меті — прищеплювати ідеї.

Христос був першоджерелом усіх стародавніх перлин істини. Через діяльність ворога ці істини були витіснені. Їх було відірвано від їхнього істинного місця й уміщено в оправу омани. Праця Христа полягала в тому, щоб наново впорядкувати й утвердити дорогоцінні перлини в оправі істини. Засади істини, які Він Сам дав, щоб благословити світ, через діяльність Сатани були поховані й, здавалося, щезли. Христос визволив їх із мотлоху омани, надав їм нової життєвої сили і звелів їм сяяти, мов коштовні камені, і стояти непохитно навіки.

"Сам Христос міг користуватися будь-якою з цих давніх істин, не запозичуючи ані найменшої часточки, бо Він започаткував їх усі. Він вкладав їх у розум і думки кожного покоління, і коли Він прийшов у наш світ, Він по-новому упорядкував і оживив істини, що стали мертвими, зробивши їх переконливішими на благо майбутніх поколінь. Саме Ісус Христос мав силу визволяти істини з-під мотлоху й знову давати їх світові з більшою, ніж первісна, свіжістю та силою." Manuscript Releases, том 13, 240, 241.

Ключі Петра були для того, щоб в'язати і розв'язувати, а Петро представляє останню християнську наречену, яку становлять сто сорок чотири тисячі. Зв'язувальне послання Петра, представлене у свідченні ста сорока чотирьох тисяч, є запечатанням. Розв'язувальне послання Петра у свідченні ста сорока чотирьох тисяч — це іслам третього горя.

Тоді мені було показано третього ангела. Сказав мій ангел-супровідник: «Страшне його діло. Жажлива його місія. Він — ангел, що має відібрати пшеницю від куколю і запечатати, або зв'язати, пшеницю для небесної житниці. Ці речі мають поглинати весь розум, усю увагу». Ранні твори, 119.

Зв'язана пшениця представлена приношенням пшеничних первоплодів на П'ятидесятницю, яке, як приношення колихання, представляло б піднесення стяга ста сорока чотирьох тисяч. Запечатання Божого народу є внутрішнім посланням Петра, яке відбувається під час історії ісламу третього горя, яке поступово розв'язується, починаючи з 11 вересня.

І після цього я побачив чотирьох ангелів, які стояли на чотирьох кутах землі, стримуючи чотири вітри землі, щоб вітер не дув ані на землю, ані на море, ані на жодне дерево. І я побачив іншого ангела, що підіймався зі сходу, маючи печать Бога Живого: і він крикнув голосом гучним до чотирьох ангелів, яким було дано шкодити землі й морю, кажучи: Не шкодьте ні землі, ні морю, ані деревам, доки ми не запечатаємо слуг нашого Бога на їхніх чолах. Об'явлення 7:1–3.

Ті чотири вітри, які стримуються під час зв'язування Божого народу, були розв'язані під час 9/11, а потім були стримані Джорджем Бушем-молодшим. Зовнішнє послання Петра — це іслам, і розв'язування та стримування ісламу є зовнішнім посланням, що проходить через час запечатування. Людська природа Петра поєднана з Божеством, бо дані йому ключі виражають узгодженість між небом і землею.

Ми продовжимо це дослідження у наступній статті.

Темрява лукавого огортає тих, хто нехтує молитвою. Нашіптувані спокуси ворога зваблюють їх до гріха; і все це тому, що вони не користуються привілеями, які Бог дарував їм у божественному установленні молитви. Чому сини й дочки Божі мають бути неохочими до молитви, коли молитва — це ключ у руці віри, що відмикає небесну скарбницю, де зберігаються безмежні багатства Всемогутності? Без невинної молитви та пильного чування ми наражаємося на небезпеку стати недбалими й відхилитися від праведного шляху. Супротивник безнастанно прагне перегороджувати шлях до умилостивилища, щоб ми не могли через ревне благання і віру одержати благодать і силу протистояти спокусі.

Існують певні умови, за яких ми можемо очікувати, що Бог вислухає й відповідь на наші молитви. Однією з перших таких умов є те, щоб ми відчували свою потребу в Його допомозі. Він обіцяв: «Я виллю воду на спраглого і потоки — на суху землю». Ісаія 44:3. Ті, що голодні й спрагли праведності, що прагнуть Бога, можуть бути певні, що будуть насичені. Серце має бути відкрите для впливу Духа, інакше Боже благословення не може бути прийняте.

Наша велика нужда сама по собі є аргументом і найкрасномовніше заступається за нас. Проте до Господа належить звертатися, щоб Він учинив ці речі для нас. Він говорить: «Просіть, і буде дано вам». І: «Той, хто не пожалів Свого Сина, але видав Його за всіх нас, як же не дарує нам разом із Ним і всього?» Матвія 7:7; Римлян 8:32.

Якщо ми таїмо беззаконня в наших серцях, якщо тримаємося будь-якого свідомого гріха, Господь не почує нас; але молитва каятливої, сокрушеної душі завжди приймається. Коли всі відомі нам кривди залагоджені, ми можемо вірити, що Бог відповість на наші прохання. Наші власні заслуги ніколи не здобудуть нам Божої прихильності; нас спасе заслуга Ісуса, Його кров очистить нас; однак нам належить виконати діло, додержуючись умов прийняття.

Ще одним елементом переможної молитви є віра. «Хто приходить до Бога, повинен вірити, що Він є, і що Він винагороджує тих, які ревно шукають Його». Євреїв 11:6. Ісус сказав Своїм учням: «Усе, чого тільки бажаєте, коли молитесь, вірте, що одержуєте їх, і матимете їх». Марка 11:24. Чи віримо ми Йому на слово? Кроки до Христа, 94–96.

Ось урок для молодих чоловіків, які визнають себе слугами Божими, що несуть Його послання, і підносять себе у власних очах. Вони не можуть віднайти у своєму досвіді нічого визначного, як міг Ілля, однак вважають нижче своєї гідності виконувати обов'язки, що здаються їм прислужницькими. Вони не зійдуть зі своєї служительської гідності, щоб виконати необхідне служіння, боячись, що виконуватимуть працю слуги. Усім таким слід навчитися з прикладу Іллі. Його слово замкнуло небесні скарбниці — росу й дощ — від землі на три роки. Лише його слово було ключем, щоб відчинити небо і звести зливи дощу. Він був ушанований Богом, коли возніс свою просту молитву перед царем і тисячами Ізраїля, у відповідь на яку вогонь спалахнув з небес і розпалив вогонь на жертovníку жертви. Його рука виконала Божий суд, умертвивши вісімсот п'ятдесят жерців Ваала; і все ж, після виснажливої праці та найвиразнішої перемоги дня, той, хто міг звести з небес хмари, дощ і вогонь, був готовий виконати прислужницьку службу і бігти перед колісницею Ахава в темряві, у вітрі й дощі, щоб послужити володареві, якого він не побоявся докорити віч-на-віч за його гріхи й злочини. Цар увійшов за брами. Ілля загорнувся у свій плащ і ліг на голу землю. Свідчення, том 3, 287.